

7 De schrijver

‘Wat zijn het toch een rotsloffen. Wie dit op zijn geweten heeft, mag bij tante Erna op visite komen en vertellen wat de reden is om dit soort struikelschuiten te ontwerpen. Je kunt nog beter op pumps lopen, of klompen. Zelfs op teenslippers loop ik meer ontspannen. Ondanks de pijn die het veroorzaakt tussen mijn grote teen en die ernaast.’

In de kamer valt de zon naar binnen. Ernst schuift het gordijn dicht. ‘Je tweede teen, Erna, of je wijsteen.’

‘Mooi, Ernst, ben ik weer een feitje rijker.’

De gestapelde kopjes maken een rinkelend geluid als haar voeten langs de tafel scheren. ‘Mag ik je om stilte vragen?’ Ernst staart naar het beeldscherm. Zijn vrouw zet de kopjes naast elkaar en schenkt koffie uit een kan. Een van de kopjes krijgt een scheutje melk, het andere een klontje suiker. ‘Zo dan, kijk eens, een lekker bakkie.’

‘Een kopje koffie, dankjewel.’

‘Bokkepootje?’

Hij pakt een koekje van het schaalpje en legt het naast zijn kopje neer. ‘Dankjewel, lief.’

‘Ik ben al gevlogen hoor. Voordat je het weet, haal ik je uit je concentratie.’ Ze pakt het dienblad op.

‘Dat willen we niet, hè?’

‘Nee, liever niet.’

‘Wil je nog een bokkepoot? Ik weet hoe lekker je ze vindt.’

‘Ik lust inderdaad nog wel een bokkenpootje, niet te verwarren met de duivelse bok-ke-poot, dus zonder de n, uit de middeleeuwse kunst.’

‘Nou, we leven niet meer in de middeleeuwen, dus mij maak je niets wijs.’